

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA WE WROCŁAWIU**

50-413 Wrocław, ul. Walońska 3-5
tel.(071)344 65 87, (071)34 05 920, fax (071)34 05 922
e-mail: wroclaw@uokik.gov.pl

RWR 61-51/08/JM

Wrocław, 5.11.2008 r.

DECYZJA RWR 73/2008

Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r., Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. z 2007 r., nr 134 poz. 939), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko **Jerzemu Dworeckiemu, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Ośrodek Szkolenia Kierowców „Auto-Jurek”, ul.Szarych Szeregów 35/49, 68-200 Żary,**

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

uznaje się za **praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1) ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działania ww. przedsiębiorcy polegające na zamieszczeniu we wzorcu umownym oznaczonym nazwą „**Karta słuchacza**” postanowienia o treści:

„W przypadku przerwania nauki z własnej winy zobowiązuję się do wniesienia pełnej opłaty ustalonej przez Ośrodek Szkolenia Kierowców „Auto-Jurek.”,

które jest postanowieniem umownym wpisanym na podstawie art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone,

i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 20 sierpnia 2008 r.

UZASADNIENIE

W związku z działaniami Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów [zw. dalej także Prezesem Urzędu] związanymi z kontrolą wzorców umownych stosowanych przez przedsiębiorców prowadzących ośrodki szkolenia kierowców (z obszaru województwa dolnośląskiego i lubuskiego) i zawierających z indywidualnymi klientami umowy w zakresie nauki jazdy, wrocławska Delegatura Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

przeprowadziła czynności kontrolne dotyczące działalności m.in. przedsiębiorcy Jerzego Dworeckiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Ośrodek Szkolenia Kierowców „Auto-Jurek”, ul. Szarych Szeregów 35/49, 68-200 Żary [zw. dalej także AUTO-JUREK]. Prezes Urzędu w toku postępowania wyjaśniającego wstępnie ustalił, iż działalność przedsiębiorcy może odbywać się z naruszeniem przepisów prawa uzasadniającym wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Wobec powyższego - Postanowieniem nr 199/2008 z dnia 17 lipca 2008 r. - Prezes Urzędu, wszczął z urzędu postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania przez wymienionego przedsiębiorcę, praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której stanowi art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1) ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) [zw. dalej także ustawą *o ochronie (...)*] polegającej na zamieszczeniu we wzorcu umownym oznaczonym nazwą „Karta słuchacza” postanowienia o treści:

„W przypadku przerwania nauki z własnej winy zobowiązuję się do wniesienia pełnej opłaty ustalonej przez Ośrodek Szkolenia Kierowców „Auto-Jurek.”,

które może być tożsame z postanowieniami umownymi wpisanymi na podstawie art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone.

Ponadto — zgodnie z punktem 2. Postanowienia nr 199/2008 — Prezes Urzędu zaliczył w poczet dowodów materiały uzyskane podczas wymienionego wyżej postępowania wyjaśniającego (nr sygn. RWR 403-14/08/JM).

(dowód: karta 1-4)

I. Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

1. Zgodnie z art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie (...) ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. *o swobodzie działalności gospodarczej* (Dz.U. z 2007 r., Nr 155, poz. 1095), a także osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną nie mającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Strona – Jerzy Dworecki, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Ośrodek Szkolenia Kierowców „Auto-Jurek” w Żarach, został wpisany do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Burmistrza Miasta Żary, pod numerem 6297. Przedmiotem jego działania jest „działalność szkół nauki jazdy”. Jest on także wpisany do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodki szkolenia kierowców prowadzonego przez Starostę Żarskiego, pod numerem 00310811. Zatem Jerzy Dworecki bez wątplenia posiada status przedsiębiorcy, w rozumieniu art. 4 pkt 1 lit. a) ustawy o ochronie

(dowód: karta 3-4).

2. W związku z prowadzoną działalnością świadczy on usługi nauki jazdy. Przy świadczeniu usług tego rodzaju przedsiębiorca stosuje w obrocie z konsumentami wzorzec umowny pn. „Karta słuchacza”, który zawiera m.in. następujące postanowienie:

„W przypadku przerwania nauki z własnej winy zobowiązuję się do wniesienia pełnej opłaty ustalonej przez Ośrodek Szkolenia Kierowców „Auto-Jurek.”.

(dowód: karta 6)

3. W Rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone zamieszczono m.in. następujące klauzule:

- poz. 851: „Uczeń, który rezygnuje z nauki w szkole w trakcie trwania semestru, nie z winy szkoły, jest zobowiązany do uiszczenia należności za trwający semestr”;
- poz. 906 :” W przypadku rezygnacji przez Zlecającego z uczestnictwa w kursie przed zakończeniem umowy kursowej z przyczyn innych niż wypadek losowy (przeprowadzenie do innego miejsca zamieszkania oddalonego o ponad 50 km , utrata pracy lub ciężka choroba) Zlecający jest obowiązany do płatności za całość kursu , wg umowy w terminach przewidzianych harmonogramem wpłat określonym w umowie”;
- poz. 960: „Rezygnacja z udziału w zajęciach kursu (przypadek określony w pkt 7) nie zwalnia Zleceniodawcy z obowiązku uregulowania pełnej opłaty za szkolenie (wszystkie raty)”;
- poz. 1261: "Student rezygnujący z własnej woli ze studiów w trakcie semestru, ma obowiązek wniesienia całości opłat za dany semestr".

4. W trakcie postępowania przedsiębiorca uznał zarzuty zawarte w Postanowieniu Nr 199/2008 oraz dokonał zmiany kwestionowanego postanowienia na nowe o treści:

„W przypadku przerwania nauki z własnej winy zobowiązuję się do wniesienia opłaty ustalonej proporcjonalnie do odbytych zajęć teoretycznych i praktycznych”.

Jednocześnie przedsiębiorca przesłał nowy wzorec umowy i oświadczył, iż wszedł on w życie z dniem 20.08.2008 r. i został zastosowany w stosunku do osób aktualnie odbywających kursy tj. z nowymi kursantami zawarto umowy wg nowego wzorca, zaś umowy zawarte przed dniem 20.08.2008 r. zostały anulowane i podpisano nowe.

(dowód: karta 5, 10, 13-14)

II. Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy, Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Zagrożenie interesu publicznoprawnego.

Podstawą do rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o przepisy ustawy *o ochronie (...)* jest uprzednie zbadanie przez Prezesa Urzędu, czy w danej sprawie zagrożony został interes publicznoprawny. Stwierdzenie, że to nastąpiło pozwala na realizację celu tej ustawy, wskazanego w art. 1 ust. 1, którym jest określenie warunków rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasad podejmowanej w interesie publicznoprawnym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Zdaniem Prezesa Urzędu rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, a oceniane zachowanie przedsiębiorcy dotyczy szerokiego kręgu najsłabszych uczestników rynku, jakimi są konsumenci, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy są uczestnikami kursów nauki jazdy organizowanych przez tego przedsiębiorcę oraz wszystkich jego potencjalnych klientów. Interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów. Innymi słowy - naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego. Zatem uzasadnione było w niniejszej sprawie podjęcie przez Prezesa Urzędu działań przewidzianych w ustawie *o ochronie (...)*.

Przesłanki naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1) ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W ramach niniejszego postępowania postawiono przedsiębiorcy zarzut stosowania niezgodnej z prawem praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na zamieszczeniu we wzorcach umownych pn. „Karta słuchacza” zapisu, który jest postanowieniem

umownym wpisany na podstawie art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone.

Art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie (...) stanowi, iż „Zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.”, natomiast art. 24 ust. 2 określa, iż „Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności: 1) stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. — Kodeks postępowania cywilnego. (...)”.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest wykazanie, że zakwestionowany przez Prezesa Urzędu zapis wzorców umownych pn. „Karta słuchacza”, stosowany przez Jerzego Dworeckiego, prowadzącego AUTO-JUREK, jest tożsamy z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnymi wyrokami Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do Rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, m.in. pod pozycjami: 851, 906, 960 i 1261. Tak więc, aby określone zachowanie mogło zostać uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek:

1. bezprawne działanie przedsiębiorcy godzące w interes konsumentów,
2. ww. działanie narusza zbiorowe interesy konsumentów.

Zbiorowe interesy konsumentów podlegają ochronie przed działaniami przedsiębiorców, które są sprzeczne z prawem, tj. przepisami określonych aktów prawnych a także sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami.

Jak wspomniano wyżej, zgodnie z art. 24 ust. 2 pkt 1) ustawy o ochronie (...), za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego.

Należy w tym miejscu wskazać, iż wzorce umowne wykorzystywane przy zawieraniu umów z konsumentami mogą być poddane kontroli abstrakcyjnej. **Kontroli abstrakcyjnej wzorca jako takiego (art. 479³⁶ — 479⁴⁵ k.p.c.) dokonuje się niezależnie od tego, czy postanowienia wzorca były, czy też nie były zastosowane przy konkretnej umowie.** Kontrola taka obejmuje klauzule pojedyncze lub zbiorowe (cały wzorzec lub jego fragment). Oceny postanowień w wypadku kontroli abstrakcyjnej dokonuje Sąd Okręgowy w Warszawie — Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wyłącznie do kompetencji tego Sądu należy uznanie postanowień wzorców umownych za niedozwolone. Art. 479⁴³ k.p.c. rozszerza prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. Skutek tzw. prawomocności rozszerzonej następuje od chwili wpisania wzorca umowy do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Konsekwencją umieszczenia postanowienia umownego w w/w rejestrze jest to, że posłużenie się nim będzie miało skutek wprowadzenia do umowy **elementu bezwzględnie przez prawo zakazanego**. Wpis do rejestru niedozwolonych postanowień umownych oznacza, że od tego momentu stosowanie takiej klauzuli jest zakazane we wszystkich wzorcach umownych. Powyższe stanowisko Prezesa Urzędu zgodne jest z orzecznictwem Sądu Najwyższego, który w uchwale z dnia 13 lipca 2006 r. (sygn. akt III SZP 3/06) stwierdził, iż „(...) stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c., może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów

(...)”. W uzasadnieniu do powyższej uchwały Sąd uznał m.in., że „(...) *praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów art. 23a u.ok.ik. [obecnie art. 24] obejmuje również przypadki wprowadzania jedynie zmian kosmetycznych polegających na przestawieniu wyrazów lub zastąpieniu jednych wyrazów innymi, jeżeli tylko wykładnia postanowienia pozwoli stwierdzić, że jego treść mieści się w hipotezie zakazanej klauzuli. Stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru godzi przecież tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej, co wpisana do rejestru (...). Przyjęta powyżej rozszerzająca wykładnia art. 23a u.ok.ik. znajduje również uzasadnienie w dyrektywach 93/13 oraz 98/27 a także orzecznictwie ETS dotyczącym zasady efektywności (...)*”.

Nie jest zatem konieczna dokładna, literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej i stąd niedozwolone będą także takie postanowienia umów, które mieszczą się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię.

Ad 1.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów [zw. dalej SOKiK] wielokrotnie kwestionował postanowienia wzorców umów, zobowiązujące konsumenta do zapłaty całości należności za kurs w przypadku rezygnacji konsumenta przed rozpoczęciem kursu lub w czasie jego trwania, uznając je za kształtujące prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz rażąco naruszające ich interesy. Postanowienia takie są sprzeczne z zasadą ekwiwalentności świadczeń ponieważ nakładają na konsumenta obowiązek zapłaty za kurs w całości pomimo jego rezygnacji z kursu przed jego rozpoczęciem lub w trakcie, a więc pomimo nie spełnienia świadczenia ekwiwalentnego przez kontrahenta konsumenta w całości lub w części.

I tak w wyroku z dnia 13.06.2005 r. (sygn. XVII AmC 51/05) SOKiK zakwestionował postanowienie wzorca umownego o treści: „*Uczeń, który rezygnuje z nauki w szkole w trakcie trwania semestru, nie z winy szkoły, jest zobowiązany do uiszczenia należności za trwający semestr*” (poz. 851 Rejestru), jako naruszające art. 385³ pkt. 12 i 13 k.c. W uzasadnieniu tego wyroku SOKiK wskazał, iż „*Postanowienie to wyłącza obowiązek zwrotu konsumentowi uiszczonej wpłaty za świadczenie nie spełnione w całości lub części, w przypadku gdy konsument zrezygnuje z zawarcia umowy lub jej wykonania lub przewidując utratę prawa żądania zwrotu świadczenia konsumenta spełnionego wcześniej niż świadczenie kontrahenta, w przypadku gdy strony wypowiedzą, rozwiązują lub odstępują od umowy. Powyższa klauzula wprowadza bardzo dotkliwe skutki dla konsumenta, gdyż nie uwzględnia możliwości rozwiązania przez konsumentów umowy z ważnych przyczyn leżących po jego stronie. Postanowienie to jest określone rażąco niekorzystnie w stosunku do konsumenta w porównaniu z sytuacją przedsiębiorcy. Daje mu bowiem szerokie uprawnienie żądania opłaty za trwający semestr w przypadku, gdy klient odstąpi od umowy*”.

W uzasadnieniu wyroku z dnia z dnia 9.08.2006 r. (sygn. akt XVII AmC 65/05) w sprawie dotyczącej uznania za niedozwolone ww. postanowienia wpisanego do Rejestru pod numerem 906, Sąd stwierdził m.in., że „*Skutkiem rozwiązania umowy jest m.in. wygaśnięcie obowiązku wzajemnych świadczeń. Kwestionowany zapis zasadę tę narusza, gdyż zobowiązuje konsumenta do spełnienia jego świadczenia w całości, za całość kursu, a jednocześnie pozwany [szkółka językowa-przy. red.] przestaje świadczyć na jego rzecz swoją usługę. Konsument ma zatem obowiązek płacenia za kurs w którym nie ma prawa uczestniczyć, co rażąco narusza zasadę ekwiwalentności świadczeń*”. Podobne stanowisko zajął SOKiK uznając w wyroku z dnia 12.04.2006 r. (sygn. akt XVII AmC 15/05) postanowienie o treści: „*Rezygnacja z udziału w zajęciach kursu (przypadek określony w pkt 7) nie zwalnia Zleceniodawcy z obowiązku*

uregulowania pełnej opłaty za szkolenie (wszystkie raty)” za klauzulę niedozwoloną (poz. 960). Zaś w wyroku z dnia 26.07.2006 r. (sygn. akt XVII AmC 80/05) SOKiK stwierdził, iż postanowienie o treści: „*Student rezygnujący z własnej woli ze studiów w trakcie semestru, ma obowiązek wniesienia całości opłat za dany semestr*” (poz. 1261 Rejestru) wypełnia dyspozycję art. 385³ pkt. 17 k.c. Uzasadniając swoje stanowisko SOKiK wskazał, iż ww. postanowienie nakłada na konsumenta skreślonego z listy studentów lub rezygnującego z własnej woli, obowiązek zapłaty czesnego oraz pozostałych opłat za semestr w pełnej wysokości, co w ocenie Sądu, ma charakter rażąco wygórowanego odstępnego. Ponadto wprowadza ono bardzo dotkliwe skutki dla konsumenta, gdyż nie uwzględnia możliwości rozwiązania przez konsumenta umowy z ważnych przyczyn leżących po jego stronie.

Kwestionowane postanowienie zawarte we wzorcu umownym oznaczonym nazwą „Karta słuchacza” także przyznaje przedsiębiorcy prawo żądania od konsumenta pełnej opłaty za kurs nauki jazdy oraz zobowiązuje konsumenta do jej uiszczenia w przypadku przerwania nauki z jego winy. Wskazać trzeba, że niniejsze postanowienia są niezgodne również z art. 385³ pkt 12 kc, który stanowi, że za niedozwolone uznaje się postanowienia wyłączające obowiązek zwrotu konsumentowi uiszczonej zapłaty za świadczenie niespełnione w całości lub części, jeżeli konsument zrezygnuje z zawarcia umowy lub jej wykonania. Naruszają także art. 385³ pkt 13 kc, wedle którego za niedozwolone postanowienia uznaje się te, które przewidują utratę prawa żądania zwrotu świadczenia konsumenta spełnionego wcześniej niż świadczenie kontrahenta, gdy strony wypowiedają, rozwiązują lub odstępują od umowy.

Tak więc, w ocenie Prezesa Urzędu wymienione postanowienie wzorca umowy wywołuje te same skutki prawne, co przytoczone postanowienia z Rejestru. W związku z tym, mimo różnic w sformułowaniu treści należy uznać je za tożsame z ww. klauzulami Rejestru postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone na podstawie wyroków Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Mając powyższe na względzie, Prezes Urzędu uznał, iż wskazany zapis umowny mieści się w hipotezach wymienionych klauzul wpisanych do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone pod poz. 851, 906, 960 i 1261.

Ad.2.

W myśl art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy *o ochronie* (...) stosowanie postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone jest praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Mówiąc o „zbiorowym interesie konsumentów” należy zaznaczyć, iż ustawa *o ochronie* (...) nie podaje jego definicji, wskazując jednak w art. 24 ust. 3, że nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów. O tym, czy naruszony został interes zbiorowy, nie zawsze przesądza kryterium ilościowe, ponieważ niekiedy jeden ujawniony przypadek naruszenia prawa konsumenta może być przejawem często lub nawet powszechnie stosowanej praktyki naruszającej interes zbiorowy.

W niniejszej sprawie bez wątplenia mamy do czynienia z naruszeniem praw licznej grupy konsumentów, wszystkich konsumentów będących klientami przedsiębiorcy, jak i potencjalnych zainteresowanych, którzy mogą zawrzeć z nim umowę w zakresie nauki jazdy. Należy mieć na uwadze, iż z uwagi na specyfikę działalności prowadzonej przez przedsiębiorcę, krąg klientów z którymi zawierane są umowy na szkolenie w zakresie nauki jazdy, jest inny za każdym razem, gdy organizowany jest nowy kurs.

Tak więc, w rozpatrywanym stanie faktycznym zachowanie nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się

porównać z innymi, lecz mamy do czynienia z naruszonymi uprawnieniami określonego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna dla całej, licznej grupy obecnych i przyszłych klientów przedsiębiorcy.

Reasumując, skoro wykazano powyżej, iż kwestionowany zapis wzorca umownego jest tożsamy z klauzulami wpisanymi do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone i narusza interesy konsumentów – będących obecnie lub w przyszłości klientami przedsiębiorcy, to posługiwanie się nim w obrocie konsumenckim uznać należy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust.2 pkt 1) ustawy o ochronie (...).

Dyspozycja art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...) stanowi, iż nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechanie jej stosowania, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki. W takim przypadku Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdza zaniechanie jej stosowania.

Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie, gdyż Prezes Urzędu stwierdził, iż powyższa praktyka opisana, w sentencji decyzji, miała charakter czasowy, a jej stosowanie zostało zaniechane z dniem 20.08.2008 r., tj. z dniem wprowadzenia przez przedsiębiorcę zmienionego wzorca umownego pn. „Karta słuchacza” do obrotu i zastosowania go wobec wszystkich osób odbywających szkolenie nauki jazdy, zarówno tych, którzy w sierpniu rozpoczęli naukę na nowym, zorganizowanym przez niego kursie nauki jazdy, jak również tych osób, które zawarły umowy przed dniem wejścia w życie nowego wzorca umownego (patrz pkt 4 str. 3 decyzji). Tym samym w obrocie z konsumentami nie funkcjonują już wadliwe wzorce.

Wobec powyższego orzeczono, jak na wstępie.

Stosownie do treści art. 81 ust 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku art. 479²⁸ § 2 *k.p.c.*, od niniejszej decyzji przysługuje stronie odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury we Wrocławiu.

Z up. Prezesa UOKiK Del. Wrocław
Zastępca dyrektora Elżbieta Kołodziej